

ning, kunde faa en Nedsættelse af lige op til 80—90 pCt.

Da Lovforslaget imidlertid kun giver Kommunerne en *Bemyndigelse* til at sætte Afgiften i Forhold til Omsætningen af stærke Drikke, og det saaledes maa være overladt Kommunerne selv at udforme, om og hvorledes man vil gennemføre dette, stiller man intet Forslag i saa Henseende.

Efter Lovforslaget skulde, som bemærket, Kommunerne have Bemyndigelse til at *forhøje* Afgiften med tilbagevirkende Kraft fra 1. April 1917. Dette har man imidlertid i Udvalget ikke ment at kunne gaa med til dels under Hensyn til, at de paagældende næringsdrivende ikke har kunnet indrette deres Budget med en saadan eventuel Forhøjelse for Øje, dels og navnlig under Hensyn til, at den, der handler med og udskænker stærke Drikke, ifølge Næringslovens § 73 har en Adgang til at fri sig for Afgiften ved til Øvrigheden at indgive en skriftlig Erklæring, hvori han forbinder sig til ikke at benytte sin Forhandlings- eller Udskænkingsret. En Forhøjelse af Afgiften kan altsaa tænkes at ville bevirke, at adskillige kunde ønske at opgive deres Ret til Handel med eller Udskænkning af stærke Drikke og saaledes fri sig for Afgiften, hvilket de ikke vil være i Stand til, naar Afgiften forhøjes med tilbagevirkende Kraft. Man er derfor enig om, at en eventuel Forhøjelse først skal kunne ske for Aaret 1918, medens Afgiften for 1917 skal kunne nedsættes eller i visse Tilfælde, naar Omsætningen har været ganske ringe, helt eftergives.

Man foreslaar derfor 1ste Punktum i Lovforslagets § 1 affattet, som nedenstaaende Ændringsforslag Nr. 1 angiver.

For adskillige Kommuner, navnlig for de større Byers Vedkommende, vil en saadan Eftergivelse eller Nedsættelse imidlertid kunne spille en ikke ringe økonomisk Rolle. Under de ogsaa for Kommunerne særdeles vanskelige Tider vilde det derfor kunne befrygtes, at man ikke i saa stor Udstrækning som ønskeligt for de næringsdrivende, navnlig for de mindre, vilde nedsætte eller eftergive Afgiften, hvis der ikke

gaves dem en Adgang til at faa Dækning for Tabet. Det har, som anført, sikkert været ud fra denne Tankegang, at Lovforslaget, saaledes som det blev forelagt af Regeringen, gav Bemyndigelse for Kommunerne til ogsaa og med tilbagevirkende Kraft at *forhøje* Afgiften, dog med den Begrænsning, at den samlede Afgift ikke maatte blive højere, end den havde været det foregaaende Aar.

Da Udvalget nu, som nævnt, stiller Forslag om, at Afgiften ikke skal kunne forhøjes med tilbagevirkende Kraft, men kun nedsættes eller eftergives, er det i fuld Konsekvens af Lovforslagets Tanke, naar det foreslaas, at Kommunerne kan skaffe sig Dækning for den eventuelle Nedgang i 1917 ved for Aaret 1918 at opkræve saa meget mere, som de har faaet mindre i 1917. De vil med noget større Tryghed kunne gaa til Nedsættelser og Eftergivelser, navnlig for de mindre næringsdrivende og dem, for hvem Indskrænkningerne i Spiritusomsætningen har haft den mest indgribende Virkning, naar de har Mulighed for det følgende Aar at kunne faa Dækning ved en Forhøjelse af Afgiften for de Forretningers Vedkommende, der trods de ekstraordinære Forhold — eller maaske netop som Følge deraf — har haft en betydelig Omsætning af stærke Drikke.

I Overensstemmelse hermed stiller man Ændringsforslag Nr. 3, gaaende ud paa at give Kommunerne Ret til for Aaret 1918 at ansætte Afgiften til et samlet Beløb, der *omtrentlig* svarer til Kommunens Andel i Afgiften for 1916 med et Tillæg, svarende til det for Aaret 1917 eftergivne eller tilbagebetalte Beløb.

Naar man har brugt Udtrykket „*omtrentlig*“, er det, fordi det neppe vil være muligt at fastsætte Afgiften saaledes, at den indbringer ganske nøjagtig det samme som for Aaret 1916, navnlig naar man, som det er tilladt for København, Frederiksberg og de større Byer, inddeler Næringerne i Grupper under Hensyntagen til deres Beliggenhed, Art og Omfang. Man vil da ikke paa Forhaand kunne vide, hvor